

ligvis maa respektere, men jeg vil alligevel gerne sige — idet det har en vis Betydning — at ikke sjældent, naar en Minister har talt, gaar der 2—3 Dage, inden vi faar Fortrykket af hans Tale. Der er intet at sige til, at en Minister maa have sin Tale til Eftersyn, da den har særlig Betydning, men det er ikke heldigt, at en Minister sylter den en 2—3 Dage og derved hindrer hele Fortrykket i at komme frem. Jeg har altsaa ved særlige Anstrengelser faaet Fortrykket og har lige akkurat kunnet naa at løbe det igennem. Det kan siges, at man kan høre Ministerens Tale, men Høreforholdene her i Tinget er jo ikke saa gunstige, og Ministeren taler ikke altid saa højt, at det er let at høre ham; det er i alt Fald rart at have det skrevne, det trykte Ord. Den højtærede Finansminister sagde altsaa i Fredags, at han ønskede en hurtig Behandling af disse tre Lovforslag. De har jo det Maal at skaffe de Penge til Veje, der skal i Statskassen, det er et Led i Ministeriets stadige Jagen efter nye Indtægter, fordi Nedskæringerne ikke er tilstrækkelige. Der mangler nu 43 Mill. Kr., og paa Jagten derefter er Finansministeren kommet til Øllet og Tobakken og de saakaldte Luksustoldsatser og mener, at han gennem disse tre Skattelove kan naa den eftertragtede Balance. Det er vel tvivlsomt, om han gør det. Det er det Maal, han nu har stillet op for sig gennem 3 Aar, og som Regeringens Presse Gang paa Gang har forkyndt var naaet, ja, det er ikke saa forfærdelig længe siden, det var i Efteraaret, for et halvt Aar siden, at Regeringens Hovedorgan skrev, at nu klang Guldet i Kassen, nu var de finansielle Forhold blevet saa lystelige, at Regeringens Hovedredaktør meget vel forstod, at nu vilde Oppositionen gerne styrte Regeringen for at komme til at nyde godt af denne Guldstrøm, der var i Færd med at flyde ind i Statskassen. Saaledes er det ikke gaaet. Man kan maaske sige om Finansministeren, at det gaar ham som Apostelen, der ogsaa havde et Ideal, han jagede efter uophørlig, ikke at han havde grebet det, ikke at han havde naaet det, men han jagede derefter. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette Ministerium under dets fortsatte Tilværelse indtil Enden maa vedblive med denne Skattejagt, der jo staar i en lidt ejendommelig Modsætning til den Maade, hvorpaa man fra Regeringspartierne og særlig i det ene Regeringspartis, Venstres, Presse behandler Skattespørgsmaalet, behandler Balancespørgsmaalet. Jeg læste for faa Dage siden i Regeringens Hovedorgan, som jeg igen citerer — det maa vel fortjene

det, naar Regeringen endelig har faaet et Hovedorgan —, en skarp Kritik over visse Kommunalbestyrelser, der ikke forstod saaledes som den vidunderlige Regering, vi nu har for Staten, at skære Udgifterne ned, men som lod Indtægterne stige. Det var naturligvis de socialistiske Kommuner, det var først og fremmest Esbjerg, hvor den personlige Skatteprocent nu var gaaet op omkring 17.

Det er en ganske ejendommelig Betragtning, for i de samme Dage kunde man have henvist til et Par Kommuner, der ikke er styret af de slemme Socialdemokrater, men derimod af de udmærkede Samfundsbevarere, Venstre og Højre, Kolding f. Eks., hvor Skatteprocenten er naaet højere op, omtrent til 18, og Randers, der ligeledes styres af Højre og Venstre, hvor den er naaet op over 18. Regeringens Hovedorgan vil vel ikke tvivle om, at Venstre og Højre i disse Kommuner har gjort og gør, hvad de kan, for at bringe Udgifterne ned, men det har været nødvendigt tillige at lade den personlige Skat i disse frygtelige Tider stige, og hvad man end vil mene derom, er det dog en direkte Skat, der paalignes efter stigende Skala og tager Hensyn til Skatteevnen. Men medens Regeringspressen saaledes ligger og paastaar agitatorisk, jeg kan næsten sige demagogisk, at Kommunerne, særlig de, der styres af Socialdemokrater, burde spejle sig i Statsregeringens Bestræbelser og Handlinger og tage dem til Forbillede, er Stillingen lige den modsatte. Nedskæringerne slaar ingenlunde til, men denne Regering kommer med Skatteforslag efter Skatteforslag, og det er ikke Forslag om en direkte Skat med stigende Skala, der tager Hensyn til Skatteevnen, men det er Forslag om indirekte Skatter og, som jeg om et Øjeblik skal vise, for en stor Del af allerværste Art, ganske imod Venstres tidligere Principper.

Den højtærede Finansminister anbefaler altsaa en hurtig Behandling af de foreliggende Lovforslag, og han sætter en bestemt Frist for denne, nemlig Midten af næste Uge, omkring den 25., sagde han. Jeg har set efter i Kalenderen, om den 25. April er en Dag af særlig politisk Betydning, saa den danner en naturlig Frist for et politisk Arbejdes Afslutning. Det er den ikke; denne Dag og Dagene lige derefter har ingen særlig politisk Betydning, to Dage senere kommer St. Bededag. Dagen efter den 25. kommer ganske vist en Festlighed her i Landet, nemlig Sølvbrylluppet, altsaa et ganske bestemt Sølvbryllup, som jeg imidlertid ikke mente havde nogen politisk Betydning. Den højtærede Finansminister fastsætter den 25.,